

Universitätsbibliothek Paderborn

Cvrsvs Theologici ...

Ea Brevitate Conscriptus, Qvam Tot Tantarvmqve Rervm Amplitudo Et
Varietas Patitvr ...

Quas Secunda Secundæ Et Tertia Pars Divi Thomæ Complectitvr -
Qvæstiones Insvper Ad Mores, & praxim spectantes, maximè circa
Sacramenta, accuratè declarantur

Carleton, Thomas Compton

Leodii, 1664

Sect. III. An sit de Fide hunc hominem esse verum Romanum Pontificem, &
Caput Ecclesiæ.

urn:nbn:de:hbz:466:1-13826

Jurisdictionem universalem secum in Romanam sedem transtulit.

namque Antiochenam etiam Ecclesiam aliquando cum simili potestate, & jurisdictione universali administraverit, inde tamen discedens successorum cum inferiore potestate illic reliquit, dum interim Romam supremam ipse auctoritatem exerceret. Deinde Antiochie transsevit tantum, ut ita dicam, & solummodo ad tempus mansit, Romam vero, ut dictum est, constanter sedem fixit, ibique per gloriosum martyrium vitam finivit, sicque ut Episcopatum, ita & auctoritatem & præminentiam ei, qui ipsi Romam successit reliquit.

II.
Ostenditur supremam potestatem, quam in Petro fuit, semper in Ecclesia Romana perstitisse.

Quod vero hic primatus, seu superioritas in omnes per totum mundum Ecclesias, Romanæ cathedræ, Petrique in eâ successoribus post ejus mortem semper fuerit relicta, variis modis ostenditur. Præter dicta ergo, id Pontificis suis decretalibus literis tradunt: hinc Callistus, & alii, qui cum sanctitate & sapientiâ præstantissimi fuerint, suumque pro Christo sanguinem non pauci ex iis fuderint, quantumvis in propria causâ loquantur, nullus tamen sapiens judicare poterit fidem eis hac in parte esse abrogandam.

III.
Gravissima semper controversia Romano Pontifici missa sunt decidentia.

Hinc gravissima, quæ in variis terrarum orbis partibus exortæ sunt difficultates & controversiæ ad Romanum Pontificem tanquam ad supremum judicem semper deferebantur, ipsius sententiâ decidenda. Causæ etiam maximæ ad Romanæ sedis Episcopum quasi ad summum tribunal missæ sunt. Hinc, ut alios omittam, S. Athanasius & S. Chrysostomus à sede suâ Episcopali injustè pulsî, ad Romanos Pontifices, hic ad Innocentium, ad Iulium ille appellavit, & ab eo in sedem suam est restitutus. Præterea Pontifex Romanus in alios Episcopos jurisdictionem semper quandam exercuit, eorum scilicet electionem vel per se vel suos legatos, quos in omnibus fere regionibus habuit, confirmando, & Metropolitanis pallium in signum Archiepiscopalis potestatis mittendo. Romani etiam Pontificis, ut Disputatione præcedente, sectione quartâ, num. 4. vidimus, erat convocare Concilium generale, ita ut si ab ipso non convocaretur, haud censeretur legitimum. Leges in super Ecclesiasticas sancivit frequenter Romanus Pontifex, omnibusque per totum Orbem servandas tradidit, cunctosque ad tum divinarum, tum Pontificiarum legum observantiam compulsi. Hæc ad Romani Pontificis supremam in omnes potestatem probandam sufficiunt, ejusque in reliquis Ecclesiis jurisdictionem, & superioritatem: qui plura cupit consulat Bellarminum, & alios, qui res inter nos & hæreticos controversas ex instituto tractant.

IV.
Quæ ratione Summi Pontificatus dignitas sedis Romana fuerit annexa.

Indubitatum ergo est, Summi Pontificatus dignitatem Romanæ cathedræ, & Petri in eâ successoribus, ex quo Petrus illic sedit, fuisse annexam, & ad hoc usque tempus, quo eam sedem tenet Alexander septimus, longâ tot annorum serie in isdem permansisse. Unde constat eum qui Petro in Romanâ sede succedit, in jurisdictione etiam universali succedere, & qui Urbis, Orbis esse Episcopum. Hanc porro universalem potestatem ac jurisdictionem, saltem à Petro huic cathedræ constat fuisse annexam, ut ex totius antiquitatis, ipsorumque etiam sanctorum Patrum testimoniis est manifestum, qui docent Petrum, quam ipso à Christo accepit ligandi atque solven-

di potestatem, cum Episcopatu Romano conjunxisse.

Quæres ulterius, Utrum potestas hæc & jurisdictione universalis, ac principatus in omnes Ecclesias, solius Petri auctoritate Ecclesiæ Romanæ fuerit annexus, an ex institutione & præcepto Christi. Sotus in 4. Dist. 24. q. 2. art. 5. à solo Petro hoc provenisse affirmat, ac proinde esse tantum juris humani. Unde in Summi Pontificis potestate esse docet principatum hunc, & universalem jurisdictionem ab Episcopatu Romano separare. Idem sentire videtur Paludanus, Armachanus, & alii.

V.
Verum hæc Romana Ecclesia principatus à solo Petro provenit, an ex institutione Christi.

Contraria tamen sententia omnino est tenenda. Dico itaque jurisdictionem hanc, seu potestatem universalem in totum Orbem, omnesque per eum dispersas Ecclesias, à Petro, non suâ auctoritate, sed ex Christi ordinatione & præcepto fuisse Episcopatu Romano annexam: ita Caietanus Opusculo de potestate Papa, Cap. 13. & 14. Cano lib. 6. de Locis, Cap. 4. Valentia hic, quæst. 1. punct. 7. §. 26. & alii. Hoc imprimis ostenditur ex sanctis Patribus, S. Athanasio, S. Ambrosio, S. Augustino, & aliis asserentibus ex peculiari Dei ordinatione factum esse, ut Ecclesiæ primatus Romæ collocaretur.

VI.
Dignitas jurisdictionis universalis Episcopatus Romano ex Christi institutione fuit annexa.

Ratio verò est: Si enim esset merè juris humani, & solius Petri voluntate præstitum, posset hoc alterius Pontificis voluntate mutari, imo & verisimiliter Conciliorum Generalium decretis, aut Regum vel Imperatorum conatibus fuisset aliquoties mutatum: cum ergo tot annorum spatium hoc nunquam contigerit, manifestum indicium est, rem hanc altioris potestatis, seu divinæ esse, & non merè ab homine provenisse. Quamvis autem Romani Pontifices Avinione in Gallia annis aliquot habitaverint, semper tamen, etiam dum illic manerent, erant Pontifices Romani, nec ullus alius toto illo tempore erat sedis Romanæ Episcopus. Unde quàm primùm per difficultates licuit, ob quas Pontifex se Romam Avinionem transtulit, Romam rediit: imo dum Avinione mansit, semper appellatus est Pontifex Romanus.

VII.
Ostenditur primatum Romanæ Ecclesiæ merè esse juris humani, sed divini.

SECTIO TERTIA.

An sit de Fide hunc hominem esse verum Romanum Pontificem, & Caput Ecclesiæ.

PROCEDIT quæstio de eo, qui pro vero Pontifice ab Ecclesiâ universim est acceptatus; si enim de validitate electionis ejus cum fundamento dubitetur, indubitatum est, non esse de Fide, hunc esse verum & legitimum Pontificem, cum sit justa ratio de canonicâ illius electione dubitandi: quod dubium quamdiu persistat, non est necessariò credendum illum esse Romanum Pontificem, & Petri successorem.

I.
Quæstio de illo tantum procedit de cujus electione non potest justè dubitari.

Prima sententia affirmat, quantumvis quis ab Ecclesiâ pro vero & legitimo Pontifice semel sit admissus, non tamen esse de Fide eum esse verum Romanum Pontificem, & Caput Ecclesiæ, sed hoc solum constare morali quadam certitudine, ratione cujus tamen aiunt teneri nos ei in omnibus obedire, & quæ definit credere, non minus quàm si esset de Fide eum esse verum Pontificem: ita Banez hic, quæst. 1. art. 10. dub. 4. qui quamvis dicat valde temerarium & scandalosum esse,

II.
Negans aliquis esse de Fide hunc esse verum Pontificem.

TOM. II.

si quis neget eum esse verum Pontificem, & Caput Ecclesie, quem Ecclesia semel pro tali proposuit & acceptavit, absolutè tamen negat hoc esse de Fide: sicut etiam negat esse de Fide, quod hoc Concilium sit ritè confirmatum, & congregatum.

III.

Dicunt non cõfata eum esse canonice electum.

Idem de Summo Pontifice docet Castro de hæresibus, libro primo, cap. 9. ubi sic habet: *Quamvis credere tenemur verum Petri successorem esse supremum totius Ecclesie Pastorem; non tamen tenemur eadem Fide credere, Leonem aut Clementem esse verum Petri successorem; quoniam non tenemur ex Fide Catholica credere, eorum quemlibet ritè & canonice fuisse electum.* hæc ille. Eandem opinionem tenet Turrecremata libro 4. Summæ, part. 2. cap. 9. Caietanus 22. quæst. 1. art. 3. Cano, Vega, & alii, ex quibus nonnulli sine formidine adhærere, ita eadem firmitate credere debemus illum esse verum Romanum Pontificem, si enim de hoc dubitemus, nunquam firmiter & sine formidine adhærere possumus iis, quæ ab eo definiuntur, & credenda proponuntur: hæc inquam solummodo probant primam conclusionem, nempe esse de Fide hunc esse verum Pontificem, & caput Ecclesie postquam aliquid definiert, non tamen probant secundam, nimirum esse de Fide eum esse verum Pontificem eo ipso quòd ab Ecclesia pro tali admittatur, & acceptetur.

Volunt nonnulli rem hanc esse conclusionem Theologicam.

IV.

Secunda sententia docet esse de Fide hunc hominem esse caput Ecclesie.

Secunda sententia docet esse de Fide eum, qui pro vero & legitimo Pontifice est acceptatus, esse verum Pontificem, & caput Ecclesie: ita Salmeron Tomo 13. parte 3. in Epistolam ad Romanos: Suarez hic, Disputatione decimâ, Sectione quintâ, Tannerus, Hurtado, Lugo, & alii, estque communis Auctorum nostræ Societatis sententia. Valentia verò, quamvis idem doceat, hanc tamen addit limitationem, finimirum ille aliquid circa Fidem definiert. Ut ab hoc ultimo incipiam,

V.

Ipsa facta quòd ali quid definiat obligant totam Ecclesiam, est de Fide eum esse verum Pontificem.

Dico primò: Eo ipso quòd Pontifex aliquid definiat, quo totam Ecclesiam ad id credendum obligat, est de Fide eum esse verum Pontificem, & caput Ecclesie: ita Valentia Disp. 1. quæst. 1. puncto 7. §. 39. & nostri omnes. Ratio est; ipso facto enim quòd huiusmodi aliquid definiat, definit in actu exercito se habere auctoritatem hoc faciendi, & consequenter esse verum Pontificem, & caput Ecclesie: quemadmodum & Hagiographus dum nobis sacras literas tradit, eadem operâ tradit se esse scriptorem canonicum, & quod tradit, auctoritate divinâ credendum tradere, sicut qui loquitur, dicit in actu exercito se loqui: quod similiter de definitionibus Conciliorum generalium ab omnibus dici solet.

VI.

Si quis pro vero Pontifice ab omnibus sit admittus, de Fide est eum esse Caput Ecclesie.

Dico secundò: Quamvis nonnulli existiment, etiamsi quis à totâ Ecclesia pro Pontifice sit admittus, non tamen esse de Fide eum esse verum Pontificem, & caput Ecclesie, donec aliquid definiat, & actum aliquem exerceat ad totam Ecclesiam spectantem, atque in quo utitur auctoritate Papali; his inquam non obstantibus dico, eo ipso quòd quis pro vero ac legitimo Pontifice sit electus, & ab omnibus acceptatus, esse de Fide eum esse caput Ecclesie, etiam antequam rem ullam definiat: ita Suarez, Tannerus, & alii supra citati.

VII.

Universa Ecclesia errare non potest.

Ratio est; Impossibile namque est Ecclesiam, Columnam & firmamentum veritatis, errare, in iis præsertim rebus, quæ sunt tanti momenti, & ad Religionem spectant; maximi autem momenti est, & præcipuo quodam modo ad Religionem spectans, ut Ecclesia aliquem acceptet pro verâ regulâ Fidei, nec enim videtur ullâ in re gravius errare eam aut periculosius posse, cum hic sit fundamentalis error, & à quo alii plurimi, iisque non levis momenti oriri possunt circa Fidem & objecta, quæ ab ipso proponuntur credenda. Errare ergo Ecclesia hac in re non potest, nec cum

Error circa Caput Ecclesie est error fundamentalis.

pro capite Ecclesie, & veritatis regulâ acceptare, qui talis ipsa non est. Quare hæc acceptatio universalis videtur esse vox Dei, cui omnes & possunt & debent credere, ac proinde est de Fide hominem sic electum & acceptatum pro Romano Pontifice esse caput Ecclesie.

Hoc est præcipuum hujus secundæ conclusionis fundamentum: quod enim ad rem hanc probandam afferunt aliqui, nempe debere nos Fide credere quæ in generali aliquo Concilio ritè convocato definiuntur, ac proinde debere etiam credere eum, qui Concilium illud convocat, habere potestatem id convocandi, & approbandi, sicque esse Summum Pontificem, & caput Ecclesie, cum nullus alius potestatem habeat hoc præstandi: item cum credere debeamus id quod definit Pontifex esse verum, eique oporteat sine formidine adhærere, ita eadem firmitate credere debemus illum esse verum Romanum Pontificem, si enim de hoc dubitemus, nunquam firmiter & sine formidine adhærere possumus iis, quæ ab eo definiuntur, & credenda proponuntur: hæc inquam solummodo probant primam conclusionem, nempe esse de Fide hunc esse verum Pontificem, & caput Ecclesie postquam aliquid definiert, non tamen probant secundam, nimirum esse de Fide eum esse verum Pontificem eo ipso quòd ab Ecclesia pro tali admittatur, & acceptetur.

VIII.

Alia argumenta non hanc, sed priorem conclusionem probant.

Qua firmitate credimus definitum esse Summum Pontificem.

SECTIO QUARTA.

Argumentorum solutione ulterius declaratur esse de Fide hunc esse verum Romanum Pontificem: & quedam inquiruntur.

OBJICIES primò: Ut aliquid sit de Fide, debet esse revelatum, Deus autem nunquam revelavit hunc hominem, Alexandrum scilicet septimum esse verum Romanum Pontificem, & caput Ecclesie, ergo non est de Fide. Respondetur, hoc esse à Deo revelatum in revelatione universali; dum enim revelat Ecclesiam nullâ unquam in re erraturam, eo ipso revelat hunc hominem in particulari, quem Ecclesia pro vero & legitimo Summo Pontifice admittit, esse verum Papam, & caput Ecclesie, hic enim error, ut Sectione præcedente, numero septimo ostendi, esset gravissimus, & omnia pessum irent, si in ipsâ Fidei regulâ Ecclesia deciperetur; sic enim innumeri de rebus etiam ad Fidem spectantibus in eam errores irreperent, nihilque certi haberemus aut solidi, sed fluctuaremus, & omni vento doctrinæ circumferremur. Ipso facto autem quòd reveletur hunc hominem esse caput Ecclesie, revelatur etiam, saltem mediâtè; vel implicite eum esse baptizatum, & habere reliqua ad Summum Pontificem requisita, & hoc modo, non in se tantum, sed etiam quoad nos sunt de Fide. Quid verò foret si Pontifex incidere in hæresim diceretur infra num. 8. & Sect. 6. n. 5.

Objicies secundò: Non est de Fide hanc numero hostiam esse consecratam, ergo nec hunc numero hominem esse caput Ecclesie. Respondetur negando consequentiam, hanc enim hostiam esse consecratam nullo modo vel ex revelatione constat, vel evidente sequelâ ex propositione revelatâ deducitur, multo minus in eâ includitur,

I. *Ostenditur esse de Fide hunc hominem esse verum Pontificem Romanum.*

II. *Revelat Deus hunc hominem sic acceptatum, esse Caput Ecclesie.*

III. *Non est de Fide quòd non sit de Fide hanc numero hostiam esse consecratam.*